

[Simonsen.]

nale administration på det tidspunkt er i stand til at leve op til en varighedsbegrænsnings ophævelse.

Med hensyn til arbejdsgiverperiodens længde må jeg for det første sige, at vi har hele tiden været absolutte tilhængere af begrebet arbejdsgiverperiode ud fra den betragtning, at der herigennem ligger den største mulighed for at føre kontrol med fravær på virksomhederne, samtidig med at vi tror på, at der ligger en spore for virksomhederne til at gøre sig stadig større anstrengelser for at fremme trivlsen på arbejdspladsen, idet vi jo alle er bekendt med, at der er en nøje sammenhæng mellem trivlsen på virksomhederne og sygdomsprocenten. Når vi har stillet et ændringsforslag om en udvidelse af denne arbejdsgiverperiode fra 5 til 6 uger, hænger det selvfølgelig sammen med, at vi i modsætning til regeringen opretholder 3 karensdage.

Der er dernæst stillet ændringsforslag om forbedring af de selvstændiges forhold, således at denne gruppe får mulighed for sikring efter 4 uger. Hr. Finn Christensen har i sin tale her i dag forklaret, at de selvstændige er stillet nøjagtig lige så godt som alle andre, og at de jo har muligheden for en frivillig sikring. Hertil må jeg sige: jeg tror, det er meget svært for den lille handlende, for den lille håndværksdrivende, som måske har en indtægt, der ikke er større end de lavtlønnede gruppers her i samfundet, at forstå, at han først skal kunne få dagpenge efter 5 ugers varighed, mens andre allerede skal kunne få det fra den første fraværsdag. Vel, han kan sikre sig, siger hr. Finn Christensen, og det er korrekt, men man kunne jo følge synspunktet videre og sige: ja men der er jo heller ingen, der under de hidtidige almindelige karenstidsbestemmelser har forhindret nogen i at forsikre sig for de dage, hvor man ikke har kunnet få dagpenge efter reglerne. Derfor holder dette argument ikke. Derfor finder vi det rimeligt, at denne gruppe bliver stillet bedre, end regeringen har ønsket at stille den, og vi har derfor stillet ændringsforslaget om 4 uger i stedet for 5.

Med hensyn til spørgsmålet om dagpenge fra flere arbejdsgivere skal jeg ikke gå i detaljer omkring dette ændringsforslag. Jeg er fuldstændig klar på, at dette ændringsforslag ikke løser problemet 100 pct., men jeg

er til gengæld overbevist om, at vi kommer meget langt med dette ændringsforslag i løsningen af det problem. Nu anstiller hr. Finn Christensen også på dette område en lighedsbetragtning. Jeg mener ikke, den er holdbar her. Det, det jo drejer sig om, hvis man, som hr. Finn Christensen gør det, skal sammenligne med funktionærer, er et spørgsmål også om vane og traditionel indstilling til arbejdsforholdet, og her er jeg ret overbevist om at der er en væsentlig forskel. Der er derfor en væsentlig større mulighed for, at der ved det mere flygtige ansættelsesforhold også i højere grad kan ske misbrug på dette område. Det er der med ændringsforslaget skabt en mulighed for at begrænse.

På grundlag af den serie af ændringsforslag, som jeg her har kommenteret, når vi altså frem til udgiftsbesparelser, som medfører, at totalbidraget, som den enkelte skatteborger skal betale, når denne reform træder i kraft, kan nedsættes fra 1 pct. af skala-indkomsten til $\frac{1}{2}$ pct. Hermed er ikke bare fastslået det vigtige, at der er tale om besparelser, men der er også fastslået det, der for os er noget meget afgørende, at vi ikke i den grad foretager en omfordeling af byrderne, som regeringen er på vej til at gøre. Jeg tænker her primært på den situation, som funktionærerne kommer i i forbindelse med gennemførelsen af en dagpengereform. Vi ved jo, at der her er tale om en samfundsgruppe, som i mange år har haft løn under sygdom, en samfundsgruppe, som også gennem deres aftaler om denne løn under sygdom har måttet betale for den i form af den løn, de har fået udbetalt konstant. Det er den samme gruppe, som nu bliver bedt om at betale 1 pct. af deres skala-indkomst til at finansiere andre lønmodtagergruppers sygdom for. Nok er der megen solidaritet i dette samfund, og det bør der efter min mening også være, men vi kan ikke dele det så enkelt op, at vi kan sige: lønarbejderne har indtægter indtil en vis grænse, derefter kommer funktionærerne som en mellemstand. Sandheden er jo den, at mange, mange funktionærer står med en væsentlig lavere løn end mange af arbejderne. Derfor ville der blive tale om en væsentlig forvriddning. Når vi kommer ned på den halve procent, som bliver resultatet af vore ændringsforslag, mener jeg til gengæld, at